Entrar al temple

Per DavidG el dv., 25/01/2019 - 10:54

Uns quants gestos m'acompanyen en entrar al temple, la casa del Pare.

Travesso el llindar i sento el canvi de temperatura, la llum diferent, una olor particular, la sensació de profunditat que dóna la nau... Moltes persones han tingut cura per a que aquell fos per a mi espai de cel a la terra. No hi puc entrar de qualsevol manera sinó deixant que el cos i l'ànima acullin les sensacions que tinc. Respiro d'una altra forma i m'estremeixo.

Les meves passes s'atansen cap a la pila d'aigua beneita. Sento la frescor a la punta dels dits i la trasllado al meu front fent el senyal de la creu sobre el meu tors. Recordo que sóc aquí perquè vaig passar per l'aigua de la que em va treure el Senyor. Em sento connectat amb tants rescatats de les aigües fosques. Amb ells em trobo en aquest temple, els vegi o no.

Tot d'una desapareix el sostre obrint-se a l'infinit, mentre que, a l'hora, sento la fondària del reducte més íntim del meu íntim. Tan sols una mica d'humitat sobre la meva pell em recorda el pas pel meu Mar Roig, el meu riu Jordà, el meu pou de Siquem i el Crist per mi traspassat.

Ara la mirada es passeja pels rengles dels bancs. No sóc el primer ni l'únic a la nau. Em deixo transformar per la pregària dels altres, els que hi són i els que no. Alguns d'ells, representats en imatges a mitja alçada, són senyals de Déu. Són els sants. La seva actitud m'atrau, el seu vincle amb el Senyor me'l fa desitjar a mi també. No em sento exclòs, m'incorporo en comunió a tots el presents i els que amb mi arriben. Sentim renovar el lligam que ens apropa i ens fa, de nou, germans.

Mentre avanço pausadament, cerco amb la mirada la llum del Santíssim. Es el punt que atrau tota l'atenció, testimoni de Crist, que ha estat, i penyora del que serà: aliment de Vida per repartir.